

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5080/2020
20.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Нада Милосављевић, адвокат у ..., против тужене „Banca Intesa“ а.д. Београд, кога заступа Миодраг Војновић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8875/19 од 14.05.2020. године, у седници већа одржаној 20.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8875/19 од 14.05.2020. године.

Туженом се не досуђују трошкови одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1225/16 од 10.04.2019. године је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на његов рачун број РС ... депонује средства у износу од 50.002,10 евра, те да на тај износ припише каматну стопу на годишњем нивоу, а према променама у складу са пословном политиком банке, као на износ орочених девизних средстава преко годину дана. Другим ставом изреке је одбијен предлог тужене за прекид поступка до правноснажног окончања поступка који се води пред Другим основним судом у Београду под бројем П 1118/14. Трећим ставом изреке је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, а четвртим ставом изреке је обавезан тужилац да туженом исплати трошкове поступка у износу од 118.928,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж 8875/19 од 14.05.2020. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио је првостепену пресуду у првом, трећем и четвртном ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију и поставио је захтев за накнаду трошкова његовог састава.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011, 55/2014, 87/2018, 18/2020), па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, тужилац је са туженом банком 02.02.2008. године закључио Уговор о неороченом девизном текућем рачуну и истога дана је овластио ББ да може да располаже средствима на том рачуну, без икаквог ограничења. Пуномоћјем од 15.05.2012. године тужилац је овластио ВВ да у његово име и за његов рачун обави све правне и фактичке радње у поступку купопродаје породичне стамбене зграде број 1, површине 281 м², у ... улици које се налази на катастарској парцели .. КО ... у његовом власништву, да прими купопродајну цену у готовом новцу или уплатом на његов рачун који се води код тужене, као и да да налог банци за пренос средстава на рачун његове ћерке ГГ код „TD Bank ...“. Пуномоћник ВВ је поступила по пуномоћју па је 25.02.2012. године на рачун тужиоца уплаћен износ од 60.000 евра, а 29.05.2012. године ВВ је дала туженој налог за ностра дознаку на износ од 10.000 евра са рачуна тужиоца у корист ГГ из ... . ББ је подигла средстава са истог рачуна тужиоца у укупном износу од 50.000 евра и то 08.06.2012. године је подигла износ од 14.950 евра, 09.06.2012. године износ од 14.950 евра, 12.06.2012. године износ од 14.950 евра и 13.06.2012. године износ од 5.080 евра.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су оценили да тужбени захтев тужиоца није основан јер у конкретном случају нема места примени члана 170. и 171. а у вези члана 1052. и 1057. Закона о облигационим односима (регулишу уговор о банкарском текућем рачуну) посебно имајући у виду садржину одредби уговора о неороченом девизном текућем рачуну који је закључен између парничних странака, те да је на основу члана 751. ЗОО налогопримац (тужена банка) био дужан да изврши налог према примљеним упутствима са пажњом доброг привредника.

И по оцени Врховног касационог суда нема неправилности у раду тужене, конкретног службеника који је поступио на основу овлашћења које је тужилац још 2008. године издао ББ (овластио је да може да располаже средствима на његовом рачуну, без икаквог ограничења) и извршио исплате са тужиоцевог рачуна. Према томе службеник банке је поступио по члану 751. ЗОО. Чињеница што је 2012. године тужилац дао пуномоћје са упутством поступања и ВВ (у вези са продајом његове непокретности и рачуном) не сужава нити дерогира овлашћење које је пре тога (2008.године) дао ББ, јер власник рачуна има право да овласти више од једног лица да располажу средствима на његовом рачуну. Дајући пуномоћје ВВ, тужилац ни на који начин није опозвао или сузио пуномоћје односно овлашћење дато ББ, на шта је имао право на основу члана 92. ЗОО.

Неосновано ревидент наводи да је тужена била дужна да обавести тужиоца о свакој промени на девизном рачуну, јер је чланом 8. Уговора о неороченом девизном

- 3 -

текућем рачуну уговорено да ће банка депонента само на његов захтев путем извода извештавати о стању и променама на рачуну. Осим тога, тужена није била дужна да скреће пажњу тужиоцу да ББ као овлашћено лице подиже новац са његовог рачуна и да од њега тражи нова упутства. Супротно ревизијским наводима овлашћење дато ББ и пуномоћје дато ВВ, једно друго не искључују нити дерогирају. Супротно ревизијском наводу тужена, као налогопримац, није арбитражирали коме и коју суму новца треба исплатити са рачуна депонента, овде тужиоца као налогодавца. Исплате је вршила по редоследу, како су се пуномоћници, односно овлашћена лица појављивали тражећи пренос средстава односно исплату са рачуна.

Тужена се није несавесно понашала и својим радњама није проузроковала штету тужиоцу, те нема места примени члана 171. и 172. Закона о облигационим односима. Однос тужиоца са овлашћеним лицем ББ ће се расправити у посебној парници која тече између њих.

Ревизијом тужиоца се не доводи у сумњу правилност пресуђења, па је Врховни касациони суд одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Туженом се не досуђују тражени трокови за одговор на ревизију јер та парнична радња није била нужна (чл. 154. ст.1. ЗПП).

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**